

Algarve februari 2009

Wat er aan vooraf ging

We wilden graag een weekje weg en waren op zoek naar de ultieme last minute. En die hebben we gevonden: acht dagen in een appartementje in Albufeira aan de zuidkust van Portugal voor ruim 200 euro per persoon. We vertrekken over ruim een week. We verwachten dat het er nu nog ontspannen rustig is.

Maandag 16 februari

We vliegen pas iets na vijf uur 's middags, dus we kunnen het rustig aan doen. Toch is de eindsprint ongekend: op de valreep fietst Vincent naar D-reizen om nog een andere huurauto te regelen en stuit daar op een stagiaire met alle traagheid van dien. Op Schiphol wordt de lenzenvloeistof van Ingrid bij de controle van de handbagage onderschept en er is maar één optie: in draf naar de incheckbalie om het apart in te checken. Als klap op de vuurpijl raakt ze haar boardingpass kwijt, na lang zoeken en rennen vindt ze hem terug tussen de bagagekarren. Als we al niet aan vakantie toe waren, dan zijn we het nu in ieder geval.

We vliegen met Transavia, dus je moet voor al het eten en drinken betalen. Ingrid kan gratis water krijgen zoveel ze wil; trombose (opgelopen tijdens de vorige vliegreis vanuit India) opent alle deuren. De vlucht duurt tweeënhalf uur, het tijdsverschil is één uur en na een prachtige zonsondergang landen we iets na zeven uur op Faro, de belangrijkste stad van de Algarve, een gebied langs de zuidkust van iets meer dan 140 kilometer lang en gemiddeld 35 kilometer breed.

Vanaf het begin van de ontdekkingsreizen tot de dood van Hendrik de Zeevaarder, in 1460, maakte de Algarve een betrekkelijke bloeiperiode door. Daarna werd het door het geringe aantal wegen eeuwenlang een geïsoleerde, afgelegen provincie, die als ballingsoord voor in ongenade gevallen staatsfunctionarissen werd gebruikt. De laatste 40 jaar werd het toerisme steeds belangrijker met als superknaller Albufeira.

Een transferbusje met senhor Madero achter het stuur brengt ons in een half uurtje naar Albufeira. Wat ooit een pittoresk vissersdorpje was, is nu uitgegroeid tot een heuse stad, waar alles om het toerisme draait. Wat moet het hier in het hoogseizoen afgrijselijk zijn! We worden afgezet bij Cerro Branco, een wat ouder appartementencomplex in het hart van Albufeira. De nummering is totaal onlogisch en iedereen probeert in het donker zijn appartement te vinden. Wij nemen onze intrek in nummer 304, een best grote studio op de begane grond, gedateerd maar schoon.

We lopen Albufeira in voor een verkennend rondje. Veel is gesloten, het seizoen moet nog beginnen. We eten buiten in een wat toeristisch restaurant. De avonden zijn fris hier, straalkachels zorgen voor warmte. De amuses worden uitnodigend voor onze neus gezet, maar aangezien je daar vaak fors voor moet betalen, wimpelt Vincent ze geroutineerd af. Vincent bestelt kip piri-piri, Ingrid gaat voor de sardines. Het portje na afloop wimpelen we zeker niet af omdat het lekker en gratis is. Voor het couvert moeten we 3,50 euro betalen. Altijd grappig om te ervaren hoe het in ieder land weer anders gaat.

Dinsdag 17 februari

We slapen uit, het is heerlijk rustig hier. In februari ontbijten in de zon, dat is pas echt genieten! We zitten duidelijk in het goedkoopste appartement en hebben het slechtste uitzicht, maar ons hoor je niet klagen: we hebben als een van de eersten zon en het binnenplaatsje is knus. De andere gasten zijn allemaal Hollanders, er heerst een gezellig sfeertje. Voor vannacht regelen we een extra deken, want het koelt hier behoorlijk af als de zon weg is.

Daarna bekijken we Albufeira bij daglicht. We struikelen over de overwinteraars, Ingrid past er met haar Trombose-kous goed tussen. Er is zelfs een roltrap naar het strand. We lopen langs het strand en kijken nog verbaasd bij het zien van de eerste bikini. Wat een goddelijk weer. De meesten lummelen een beetje. De wandeling is schitterend over strand en rotsen. Kolossale agaves, cactussen, de eerste voorjaarsbloemen. We zoeken wat mooie schelpen uit om als aandenken mee terug te nemen. Na een paar kilometer zien we het complex waar we in eerste instantie heen wilden, maar gelukkig is ons dat bespaard gebleven: een stuk buiten Albufeira, allemaal aartsluie mensen, vooral Engelsen.

We lopen dezelfde weg terug en bekijken nog het oude gedeelte van Albufeira. Vincent koopt een pet met zonneklep en we sturen wat kaarten naar het thuisfront. We lopen toch nog door wat leuke straatjes, waar het toerisme nog niet toegeslagen heeft. De mannen zitten vaak in groepjes ergens op een bankje: trui aan, pet op. De vrouwen zitten in groepjes voor het huis. Verder zien we vooral veel restaurants die allemaal hetzelfde eten voor dezelfde prijs aanbieden. Wij besluiten een diepvriespizza in de oven te gooien. Als we om zeven uur moe en hongerig bij Cerro Branco aankomen, blijkt de receptie gesloten te zijn. Komkommertijd. We hebben geen zin om een uur op de nachtbewaking te wachten en Vincent belt doortastend bij een appartement aan: overwinteraars uit Holland, die ons graag de helpende hand bieden. We bellen het noodnummer en na een kwartier wachten verschijnt daar een medewerker die ons onze sleutel geeft. We kunnen eindelijk ons appartement in. De pizza is een regelrechte hit!

Woensdag 18 februari, naar Lissabon

Vandaag staan we al om kwart voor zes op, het lijkt wel werken. In een uitgestorven Albufeira lopen we naar de bushalte. Met slechts drie passagiers brengt de bus ons naar het treinstation. De trein naar Lissabon vertrekt om kwart over zeven. De rit is aangenaam en snel; in nog geen drie uur zijn we in Lissabon. Met snelheden tot 220 km/uur zoeven we soepel door het fraaie landschap. De trein is er een van de nieuwste generatie, de wagons kantelen mee in de bochten zodat je niet van links naar rechts in je stoel gedrukt wordt. Onderweg zien we een afwisselend landschap en ooievaars die met grote plukken nestmateriaal rondscharrelen. Ideaal zo, veel beter dan met een huurauto, want een hotel in het centrum kun je dan wel vergeten door alle parkeerproblemen. Bovendien waarschuwt iedere reisgids je voor het hufferige rijgedrag van de Portugezen. Overigens kunnen we zeggen dat ons dat achteraf enorm is meegevallen. Misschien zijn we wat dat betreft in Nederland inmiddels wat afgestompt.

In Lissabon pakken we de metro en stappen midden in het centrum uit. De stad lokt onmiddellijk en terwijl we naar ons hotel zoeken, zien we al veel. Bijvoorbeeld de Elevador de Santa Justa, een neogotische stalen lift gemaakt door een Portugese leerling van Eiffel. De Rua Aurea komt uit op Rossio, het belangrijkste plein van de stad. Moeilijk voor te stellen dat dit plein in de dertiende eeuw nog aan de oever van de Taag lag. Officieel heet het Rossio Praça Dom Pedro IV. Je zou verwachten dat het standbeeld midden op het plein van hem is, maar er wordt gefluisterd dat het van keizer Maximiliaan van Mexico is. Zijn bronzen beeld was op doortocht in Lissabon toen het nieuws kwam dat hij was vermoord, dus in Mexico zaten ze niet meer op zijn beeld te wachten. De stadsvaderen van Lissabon konden hem tegen een zacht prijsje kopen en annuleerden meteen de bestelling voor een beeld van Dom Pedro IV. Even een baard toevoegen en klaar! Het beeld wordt geflankeerd door twee fonteinen die de stad in 1890 uit Parijs heeft laten overkomen.

Uiteindelijk weten we de verlokkingen van de stad even te weerstaan en checken in bij Pensão Estação Central in de wijk Baixa. Eenvoudig, maar schoon en voor 35 euro midden in het centrum. Kortom, perfect! Maar natuurlijk willen we er zo snel mogelijk weg, de stad in. Eerst bekijken we station Rossio, waar de treinen naar Sintra vertrekken. Een mooi oud gebouw uit 1892 met art nouveau elementen. Daarna spotten we een paar schoenpoetsers aan het Largo de São Domingos. De engraxador is een van de emblemen van Lissabon,

maar dit beroep verdwijnt langzaam maar zeker uit het straatbeeld. In een drukke winkelstraat stuiten we ineens op een stokoud winkeltje dat zich niet door de moderne tijden heeft laten verdringen en waar ze zaad en bloembollen verkopen. We kopen er een dahlia als aandenken aan deze reis. Ingrid laat zich in het Spaans door de oude verkoper uitleggen wanneer de bol de grond in moet.

Het straatbeeld is levendig. Overal worden gepofte kastanjes verkocht, opvallend veel Afrikanen. Steeds weer hebben we mooi zicht op het kasteel. Via Rua Augusta (fraai, deftig en autovrij) lopen we richting de Taag. Voor het eerst zien we tram 28, voornamelijk gevuld met toeristen en dat verbaast ons niks aangezien hij een lus door de hele stad maakt. Bovendien zijn de authentieke trammetjes van Lissabon echte blikvangers. Aan het eind van Rua Augusta zien we een kolossale triomfboog, het monument van het herstel van de stad na de aardbeving van 1755. Een allegorische figuur van de overwinning staat er bovenop met twee gelauwerde figuren, die Genie en Moed voorstellen. Het ligt aan de Praça de Comércio, maar helaas is zo ongeveer het hele plein afgezet voor een grondige reconstructie.

Snel gaan we door naar Rua do Arsenal, waar een vleugje van het oude Lissabon voortleeft in de winkeltjes met vooral veel gedroogde vis. Alleen jammer dat het een drukke straat is waar de auto's voorbijrazen. Met een slinger komen we uit aan de andere kant van de Praça de Comércio, pal aan de Taag. Daar zitten we een hele tijd lekker op de trap in de zon. Dit is echt genieten. Vincent ziet zelfs nog kans om een mooie foto van de triomfboog te maken. Per toeval lopen we langs de Igreja da Conceição Velha, een kerk die in 1755 door de aardbeving helemaal vernietigd werd, behalve het prachtige portaal in Manuelstijl. De Manuelstijl is vernoemd naar Dom Manuel I, koning ten tijde van de gouden eeuw van de ontdekkingsreizen en typerend zijn de overdadige ornamenten. In het hoogseizoen moeten de toeristen zo ongeveer over elkaar heen struikelen, nu is er niemand. We lopen verder de flinke heuvel op waar zich het kasteel bevindt. De beroemde tram nummer 28 – waar we later nog een rit mee maken - klimt kreunend langs ons heen.

We hebben minder geluk met het vinden van een lunchplek. Als het er in het Engels bij staat op de menukaart, kost het meteen 15 euro. Als het er alleen in het Portugees staat, hebben we geen flauw idee wat het is. Uiteindelijk kopen we in een authentiek winkeltje wat brood en beleg. De bejaarde verkoper wast zelfs de tomaat voor ons. Nu nog een plek om het op te eten en na wat zoeken strijken we neer achter de Santa Luzia kerk met een werkelijk schitterend uitzicht over de stad. Grappig hoe dingen per toeval voor je voeten vallen. Aansluitend lopen we door naar Largo das Portas do Sol, van waar je volgens ons reisgidsje een van de mooiste uitzichten hebt over de wijk Alfama en de rivier.

Alfama is Moors van oorsprong en gebouwd rond het kasteel en uitgerekend deze wijk weerstond de aardbeving van 1755. Het middeleeuwse stratenplan bleef daarom intact en dat maakt het wandelen in dit autovrije gebied erg leuk. Dat komt later, eerst het kasteel. Castelo de São Jorge is op een heuvel gebouwd en wordt beschouwd als het vroegste vestingwerk van Lissabon. Voor dit Moorse kasteel moeten we dan ook meer dan 1.000 jaar terug in de tijd gaan. In 1938 werd het mooi gerestaureerd waardoor je nu over de westelijke kantelenomloop kunt lopen met steeds een mooi zicht op de stad. Binnen de stadswallen vind je een erg pittoresk deel van Lissabon, een gewone woonwijk met oude vrouwtjes, wapperende was, mooie doorkijkjes en vooral: veel trappen lopen. Steeds weer ondervind je dat Lissabon veel hoogteverschillen kent. Vaak kijken we vol bewondering naar de veelal stokoude inwoners die toch steeds weer de gang naar boven maken.

's Avonds eten we vlak bij de lift van Santa Justa bij de Chinees, het valt niet mee om in een vreemde stad een goedkoop eetadresje te vinden. Zeker niet als je negen van de tien keer naar Azië op vakantie gaat. Het nachtleven, wat er ongetwijfeld is, laten we voor wat het is. Al vroeg zijn we terug in het hotel, we zijn kapot na een dagje slenteren door Lissabon.

Donderdag 19 februari

De gordijnen verduisteren onze kamer volledig en we worden pas om half negen wakker. We halen wat broodjes uit de supermarkt, pakken alles in en geven onze 'bagage' in bewaring bij de receptionist. Hij is redelijk perplex als we maar één klein tasje blijken te hebben. Vandaag gaan we als eerste met de Elevador de Santa Justa omhoog. Het uitzicht is schitterend maar helaas kunnen we het laatste trappetje naar de top niet op want dat gaat pas later open. Op het Rossio kopen we een OV-dagkaart omdat we vandaag de wat verder gelegen dingen willen bekijken en in ieder geval de trajecten van de drie kabeltrammen willen meepikken, om te beginnen met de Elevador do Lavra, de oudste kabeltram van Lissabon (in 1884 in gebruik genomen). Helaas, hij rijdt niet en uit het informatiebord begrijpen we dat de kabeltram door het schudden schade veroorzaakte aan een naastgelegen gebouw.

Dan lopen we het maar naar boven en via allerlei leuke straatjes komen we bij de volgende kabeltram: Elevador da Glória, de bekendste en drukste kabeltram van Lissabon tussen Restauradores en de Bairro Alto. Het was de tweede die in 1885 werd gebouwd. Vroeger waren de wagens open dubbeldekkers, aangedreven door een tandrad en een kabel, met water als contragewicht. Later werd stoomkracht gebruikt en pas in 1915 elektriciteit waarbij de ene tram fungeert als contragewicht van de andere, zodat de motor alleen het extra gewicht van de passagiers hoeft te dragen. Het leuke is dat hij ook volop door de inwoners van Lissabon wordt gebruikt. Als we uitstappen, stuiten we meteen op een soort parkje met een mooi uitzicht en uitnodigende bankjes. Kortom, een perfect moment voor een broodje.

Via tussendoorstraatjes lopen we naar Praça Luis de Camões en van daaruit naar het derde en laatste kabeltrammetje Elevador da Bica, de kleinste en leukste kabeltram van Lissabon. Hoe leuk zullen we in ieder geval vandaag niet ervaren want ook deze kabeltram is tijdelijk uit de running. Net als bij Elevador do Lavra leggen we het daarom maar te voet af. Het is steeds maar een klein stukje wat de kabeltrammetjes rijden, maar het zijn ongelooflijk stijlvolle gedeeltes. Enigszins uitgeput pakken we tram 28 die ons door de mooie binnenstad tot aan het eindpunt op Praça Martim Moniz. En dan stuiten we voor het eerst op een kebab-tent. We aarzelen geen moment en slaan toe.

Op Praça de Figueira pakken we bus 714 naar het westelijk deel van de stad, de tijd begint inmiddels te dringen. Snel duiken we Mosteiro dos Jerónimos in, een van de meest bezochte plekken in Lissabon en als je de kerk binnenstapt, begrijp je onmiddellijk waarom. Het is inmiddels eind van de middag en het licht valt schitterend door een groot raam naar binnen. De torenhoge gebeeldhouwde pilaren zijn schitterend en alles heeft een magische uitstraling. De hordes toeristen blijven ons gelukkig gespaard. Voor de rest van dit immense complex hebben we helaas geen tijd en voor de Torre de Belém evenmin. We bekijken deze verdedigingstoren van een afstand. Te ver weg om de Moorse invloeden goed te kunnen zien. Aanvankelijk stond hij op een eilandje in de Taag, zo'n 200 meter uit de wal, en was daardoor een betere verdedigingslinie dan tegenwoordig. De oever was bij de Mosteiro des Jerónimus. De rivier heeft sindsdien het gebied tussen de toren en het klooster moeten prijsgeven. Dan nog even het Padrão dos Descobrimentos, een monument uit 1960 ter herdenking van de 500ste sterfdag van Hendrik de Zeevaarder. Vincent is vooral benieuwd naar het grote mozaïek voor het monument dat de hele wereld afbeeldt.

Nog snel een foto van de Ponte 25de Abril die een sterke gelijkenis vertoont met de Golden Gate Bridge in San Francisco. Met haar 2.300 meter is het de langste hangbrug van Europa. De twee pijlers waar ze op rust zijn 190 meter hoog en de beide funderingen dringen 82 meter ver door in de basaltrots onder de rivierbedding. Aan de overkant van de Taag zien we nog net het Monument van Christus-Koning, opgericht als dankbetuiging voor het feit dat Portugal tijdens de Tweede Wereldoorlog neutraal was gebleven. Het is een cadeau van Brazilië en een replica van het beeld in Rio de Janeiro. Daarna gaan we als een raket met bus 714 terug. Onderweg zien we overal die geinige trammetjes. Blijkbaar zijn we niet de

enige die haast hebben, want bij het eindpunt laat een oude passagier zijn stok hangen. Ingrid rent met stok achter hem aan en zichtbaar gelukkig neemt hij zijn stok in ontvangst. We nemen nog wat verse jus d'orange en een taartje, want je kunt Lissabon onmogelijk verlaten zonder een stuk taart achter je kiezen. We hebben zelden zo veel gebak en banketbakkerijen gezien. Al met al moeten we ons enorm haasten om de trein nog te halen. 's Avonds laat komen we weer aan in Albufeira en pakken een taxi terug naar ons appartement. Lissabon was geweldig!

Vrijdag 20 februari

Vanmorgen vroeg is onze huurauto bij ons appartement afgeleverd: een Seat Ibiza. We gaan er al snel mee op pad naar Espartal voor een wandeling langs de westkust (route 24 uit de Rother wandelgids). We starten tegen de middag en het eerste stuk is werkelijk prachtig met afwisselende vegetatie van vetplanten tot allerlei kleuren bloemen. We lopen over een smal pad langs de kust en het zicht op het water is schitterend: woeste golven, hoge kliffen, zon. De wandeling is vrij vlak maar vanaf Pedra da Atalaia wordt het een stuk zwaarder; tot aan Pedra da Carraça moeten we verschillende riviertjes over dus dat is steeds dal in en dal uit. Het is behoorlijk steil en de vegetatie is saai. Maar ook hier zijn de vergezichten fantastisch. Op de sporadische uitkijkpunten die per auto bereikbaar zijn, zien we een enkele toerist maar verder is het heerlijk rustig. Sterker nog, de hele dag komen we verder geen enkele wandelaar tegen.

Het stuk door Arrifana is ongelofelijk saai en lelijk en het is typerend voor wat er in de hele Algarve gebeurt: overal worden grote en smakeloze villa's uit de grond gestampt. Later wordt het wat beter als we door een wijk lopen die er al wat langer staat. De route is moeilijk te volgen door alle ontwikkelingen: nieuwe straten, rotondes, het is allemaal erg verwarrend. We houden een paar keer iemand van de lokale bevolking aan en zien iedere keer de verbijstering in de ogen als we de weg naar Espartal vragen. Dat moet wel heel ver zijn! De laatste kilometers lopen we over een smalle weg, maar de omgeving is mooi en er zijn nauwelijks auto's. Het is niet zo ver als we gedacht hadden en om vijf uur zijn we dan ook weer terug bij de auto.

We rijden op de terugweg even door Aljezur en eindelijk hebben we een beetje het gevoel in Portugal te zijn. Er is weinig te doen, toeristen komen hier niet, het leven gaat z'n gangetje. We pakken een binnendoorweg (N267), het licht aan het eind van de dag is prachtig. Wat een geweldige route, onderweg zien we steeds weer kurkeiken. Hij brengt ons tot aan Portimão en daarna pakken we de snelste route richting Albufeira. We slaan pizza's in voor vandaag en morgen en rusten uit; de wandeling was best pittig en voor morgen hebben we weer nieuwe plannen.

Zaterdag 21 februari

Vandaag gaan we eerst naar Loulé, een stadje dat door de aardbeving van 1755 bijna volledig vernield werd. Wij gaan voor de wekelijkse zigeunermarkt. Uit alle omringende dorpen zijn de mensen toegestroomd. Misschien is het extra druk omdat er deze dagen carnaval gevierd wordt. Het is een levendige ontmoetingsplek, alle benodigdheden worden gekocht. Er zijn veel verschillende soorten groenten, maar de kwaliteit is beduidend minder dan in Holland. Bij ons ziet het er allemaal wel heel perfect uit en daar raak je aan gewend. Oftewel: we zijn verwend. Bij Maria kopen we een kilo mandarijntjes uit haar achtertuin. Vincent maakt een foto en ze vraagt of we haar een foto willen sturen. Binnen is een levendige vishandel.

We rijden door naar Alte, een dorpje dat bekend is om zijn witte huisjes en zijn mooie ligging langs een beekje. Vandaag lopen we route 36 uit de wandelgids. Het startpunt is erg moeilijk te vinden; geen markering, geen straatnamen, wat in de routebeschrijving nog een pad is kan nu geasfalteerd zijn. Al wandelend gaan er regelmatig paadjes de boomgaarden in; welke tel je mee en welke niet? Uiteindelijk denken we de goede weg te hebben en gaan we

op pad. We klimmen gestaag en er zit een lelijk stuk geasfalteerde weg in. Maar alles gaat goed, tot we bij een riviertje komen dat vreemd genoeg niet in de routebeschrijving terug te vinden is. We proberen verschillende paadjes, maar steeds lopen we vast en moeten we terug. Dan ziet Vincent eindelijk hoe we het summiere kaartje uit de wandelgids moeten lezen en wordt ons duidelijk dat we aan de verkeerde kant van de helling zitten. We kunnen niet anders dan onze eigen route te kiezen. Het asfalt worden we al snel zat en we slaan een pad in dat door boomgaarden voert met olijf- en amandelbomen, van elkaar gescheiden door oude stenen muurtjes. Het is erg rustig en idyllisch, alles is zo mooi groen en de amandelbomen staan in bloei. Dit is verreweg het mooiste gedeelte van de wandeling, al hadden we heel andere plannen. Uiteindelijk blijken we toch een rondje gelopen te hebben en vinden we aan het eind nog het pad dat we eigenlijk in hadden ontmoet. Desondanks hebben we een mooie wandeling gemaakt, al is dat frustrerende gevoel van zoeken en niet kunnen vinden niet altijd leuk.

In Alte is inmiddels een grote groep motorrijders gearriveerd die met een toertochtje bezig is. We bekijken het dorp, het is leuk om door de smalle straatjes te lopen. Er worden grote geluidsboxen opgehangen voor de carnavalsoptocht van morgen. In een souvenirwinkeltje kopen we twee huisnummertegeltjes voor ons huis als aandenken aan deze week: een vier en een zes.

Terug in Albufeira gooien we een pizza in de oven en gaan aansluitend bij Mia en Annemiek op visite. Ze hebben alleen rode wijn in de aanbieding en voor noodgevallen water. Ze blijven hier zes weken in totaal en zijn erg benieuwd naar onze wandeltips. Uiteindelijk gaan we om elf uur naar bed, voor ons doen erg laat.

Zondag 22 februari

Eigenlijk willen we vandaag wandeling 26 uit de wandelgids doen, omdat we daar ontzettend veel bloeiende amandelbomen hopen aan te treffen. Maar het vinden van het startpunt is wederom een ramp; ineens moeten we onder een snelweg door, die er duidelijk nog niet was toen de wandelgids geschreven werd. Een oude dame wil ons helpen maar we bakken niks van het Portugees. Ze rijdt zelfs een stukje met ons mee, ze moet toch die kant uit voor een familiebezoekje. Het pad waar we moeten starten blijft onvindbaar maar nu we hier rondrijden, vinden we dat niet erg. Het is hier helemaal niet mooi en we besluiten naar Cabo de São Vicente te gaan, het meest zuidwestelijke punt. Het is een grandioze rotspunt van maar liefst 60 meter hoog waar de Atlantische Oceaan onophoudelijk op beukt. We zijn op het meest westelijke punt van Europa.

Eigenlijk willen we vanaf Sagres wandeling 1 uit de wandelgids doen, maar alles is in de loop der jaren volgebouwd met villa's. Ongelofelijk jammer hoe op die manier hele stukken kust verpest worden. We rijden door naar Ponta da Fisga en lopen een stuk in westelijke richting langs de kust. Het is uitgestorven, tot we een hond woest horen blaffen. Hij hoort bij een kleine schapenstal en zit gelukkig aangelijnd. Maar voor de zekerheid pakken we een handvol stenen van de grond. Het is ook nu weer een mooie wandeling en we lopen door naar een leuk beschut strandje met een sublieme uitspanning. Wat een idyllische plek!

Terugkijkend op vandaag kun je zonder meer zeggen dat het allemaal anders liep dan gepland. Soms denk je dan: "Dit wordt niks!" En dan ineens zie je wat moois: een kudde koeien onder begeleiding van zeven honden of een koe die ontsnapt, achternagezeten door een oude boer.

Maandag 23 februari

Onze laatste dag: nog een laatste keer verse broodjes halen en dan snel alles inpakken. We verlaten Cerro Branco en Albufeira en gaan op weg naar de oostkant van de Algarve vlak tegen de Spaanse grens. De auto parkeren we in Odeleite. Wat een leuk dorp is dit! Het tweede plaatsje dat niet verpest is door het toerisme, waar het leven kalmpjes verloopt en

iedereen elkaar gedag zegt. Ingrid knoopt in het Spaans een gesprekje aan met een oude man die tomatenplantjes aan het verspenen is.

Vandaag willen we route 50 doen, maar we hebben inmiddels nog maar weinig vertrouwen in de wandelgids en daarom starten we met een uitgezette route (een van de weinige) richting Almada de Ouro. Het is een rustige, mooie route tot we ineens een suf weggetje ingestuurd worden, niks aan. En dan ineens: een oude boer die met zijn ezel zijn akkertje omploegt. Hij steekt zijn hand op, wat een plaatje. Alsof de tijd stil staat.

In Alcaria begrijpen we niets meer van de uitgezette route en we besluiten het zelf te proberen. We lopen richting Rio Guadiana, de grootste rivier van Portugal en hopen daar route 50 weer op te pakken. Dat lukt en we volgen een smal pad vlak langs de rivier. Echt rustig lopen we niet, want we zijn nog niet eens op de helft en moeten op tijd op het vliegveld zijn. Tot blijkt dat we al veel verder zijn dan we dachten: ineens zitten we in Foz de Odeleite waar we verder lopen langs een zijrivier van de Rio Guadiana. Er volgt een ontzettend mooi stuk langs de Ribeira de Odeleite: een groene vallei waar de rivier doorheen slingert met prachtig riet. We lopen uit de wind en het is nu al warm.

We lopen Odeleite weer in en stappen de plaatselijke kruidenier in, een wat schemerige winkel waar moeder bij de ingang de boontjes dopt en dochter achter de toonbank staat, beiden al behoorlijk op leeftijd. Ze verkopen van alles: van vaasjes tot pantoffels en van spijkerbroeken tot gedroogde vis. Wij gaan voor een ijsje (wat overigens meer dan twee keer zo goedkoop is als in Albufeira). Daarna rijden we via de N125 richting Faro. Op de kaart ziet het eruit als een kustweg, maar hij blijkt door allemaal dorpjes te lopen. Jammer, maar er is genoeg te zien: oude mannen met allemaal een trui aan en een pet op die op een rijtje op een bankje zitten, breiende oude dametjes, zigeuners met paard en wagen. In Fuesta bekijken we even het ingedutte treinstation. Het valt meteen op dat de sporen breder zijn dan bij ons. In Olhão zien we ineens een paard op straat liggen, een groepje oude zigeuners staat er om heen. Bezweken? Aangereden? Wat een rotgezicht.

Na ruim 700 kilometer leveren we de auto weer in. Hij wordt tot onze verbazing minutieus nagekeken. Dat zal in het hoogseizoen wel wat sneller gaan. We vertrekken om kwart over acht en landen helemaal volgens schema na middernacht op Schiphol. Maar het venijn zit 'm in de staart: met een vooraf beboekte groepstaxi rijden we via Apeldoorn en Oosterbeek terug naar Arnhem. We zijn er pas om half vier!

Albufeira, door de kranten soms omschreven als het Portugese Saint-Tropez. Hoe vreselijk moet het hier in de zomer zijn als alles vol zit. Het toerisme heeft de Algarve goed en kwaad gedaan. Goed omdat het ontwikkeling heeft gebracht, kwaad omdat het een kunstmatige sfeer heeft gebracht. Maar als je van de toeristische paden afdwaalt, vind je toch nog veel moois. Wij hebben het geweldig gehad. Normaal kamperen we of rollen van het ene beroerde hotel naar het andere. Wat is het dan relaxt om één uitvalsbasis te hebben. Nog geen drie uur vliegen van de Hollandse kou, ontbijten in de zon, keuvelen met de overwinteraars, wandelen in de zon met het ene mooie vergezicht na het andere. Of kort samengevat: genieten, dat was het!!